

De nem kell szólni senkinek. Átjön az úton egy kövér, fekete aszszony, szitát kér az istenadta. De hogy megőrülnek neki! Ecetes-vizes borogatást rak a dagadt bokára, s elmegy orvosért. Az orvos sem mond mást, receptet ír, s elmegy. Juli néni lába pedig napestig ott pihen Mári néni béna lába mellett a sámlin.

Nézik a kertet, a csöndesen érő körtéket, a visszafelé nyúló árnyékokat. Mosthát Juli néninek is adott az Isten egy percnyi pihenőt — a szenvedés árán. Milyen lesz majd az a hosszú, az a végnélküli? . . . Milyen ára van annak? . . .

Mikor elhűvösödik, becíhelődnek. Hogy mikép? — Isten a megmondhatója. A falak jók, nem mondanak el semmit.

Vacsora nélkül fekszenek le, pár harapás kenyérral.

A béna eldől ágyán, Juli néni betakarja, aztán ő is vetkőzni kezd. Kibontja maradék kis kontyát, leoltja a villanyt, s ágya szélére ül. A másik ágy felől mély szuszogás hallatszik. — Mári néni máris az igazak álmát alussza. Juli néni végre egyedül van: gyermekeire gondol, papfiára, egyik levelére, s lassan béke szállja meg. Azt kérte benne a fia, hogy ajánlja fel érte ezt a . . . ezt a . . . Mit is? Jó, hogy sötét van, most nem látna a könnyektől.

Térde alá csúsztatja tenyerét, s előbb a bal, aztán a jobb lábát emeli fel az ágyra, s úgy takargatja őket, mint az anya, akinek estére egy beteg gyermek helyett kettőre kell gondot viselnie. Aztán eldől ő is, kezén az olvasóval. Tompa fájdalma álomnélküli alvásba kergeti.

Ne zavarjátok őt, emberek; holdfény, te se vidd el, csak könnyítsd meg az álmát, hisz ő az én anyám!

ÖREGEK

*Mosolyuk már mállik, mint a sáljuk,
kabátjuk is fázva simul rájuk,
régi emlék görcsösül botukban,
alattuk a föld is félrecsusszan.*

*Ujjaik közt titokzáró körben
az olvasó gyöngyfűzére zörren,
s ezüst láncán hintázik az álom . . .
Bólintanak a zsámoly-párnákon.*

*Görbe arcuk elsimul a csendben.
Csak a csipkék fúrge fodra lebben.
Vig színekkal játszik fent az ablak,
bár mögötte már az alkony ballag.*

*Imádkoznak, és az imakönyvbé
gyűröt képet rejtenek dünnnyögve,
elsímítják a mintás szegélyig,
s remegnek. Az örömiüket féltik.*

Geraely Géza